

A remény zárandokai

Szent Ciprián püspök és vértanúnak „Az Úr imádsága” című értekezéséből 8.

(Az előző rész 09.07-én jelent meg.) Nem kell

azon csodálkozni, szeretett testvéreim, hogy ez az imádság olyan jellegzetesen rövid. Hiszen ezt Isten tanította nekünk, aki egyik oktatása alkalmával minden imánkat ebbe a néhány üdvös kérdésbe foglalta össze. Erre utal már Izajás ajkán egy jóvendülés, amely akkor hangzott el, amikor a próféta Szentlélekkel eltelve Isten fönségét és jóságát hirdette: Összefoglaló ige ez, mert rövidre fogja szavait az Úr az egész földön. Mert amikor Istennek kimondott Igéje, Urunk, Jézus Krisztus, mindenki megmentésére eljött, és tanultakat meg tanulatlanokat maga köré gyűjtve, minden nemű és korú embernek meghirdette az üdvösség tanítását, egyidejűleg ennek nagyszerű összefoglalását is megadta. Azt akarta ugyanis, hogy a mennyei tudományban a tanulók emlékezőtehetsége ne legyen megterhelve, s hamar megtanulják azt, ami az egyszerű hit számára szükséges. Így, amikor azt magyarázta, hogy mi az örök élet, az élet üdvösséget szerző titkát csodálatos, isteni rövidséggel így foglalta össze: Az az örök élet, hogy ismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent és akit küldtél, Jézus Krisztust. Ugyanígy tett akkor is, amikor a törvény és a próféták tanításából a legfőbb és legnagyobb parancsokat kiemelte: Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és minden

erődből! Ez az első parancs. A második hasonló hozzá: Szeresd embertársadat, mint saját magadat! Ezen a két parancson alapszik az egész törvény és a próféták. Más alkalommal pedig így adta meg tanítása foglatát: Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük. Ez a törvény és a próféták. Krisztus, a mi Istenünk, nemcsak szavaival; hanem tetteivel is tanított minket az imádságra. Ő maga ugyanis gyakran imádkozott és könyörgött esdekelve. Így jó példájával mutatta meg, hogy mi mit tegyünk. Ezt olvassuk róla: Elvonult a pusztába, és imádkozott. És ezt is feljegyezték róla: Kiment a hegyre imádkozni. Az egész éjszakát Isten imádságában töltötte. Ilyenkor ugyan mit is kérhetett saját magának a tökéletesen ártatlan Üdvözítő? A mi Urunk nem önmagáért imádkozott és esdekelt, hanem a mi bűneink bocsánatáért. Ezt ő maga is elárulta nekünk akkor, amikor így szólt Péterhez: A sátán hatalmat kért magának fölöttetek, hogy megrostáljon benneteket, mint a búzát. De imádkoztam érted, nehogy meginogj a hitedben. Nem sokkal ezután pedig már mindenkiért fohászkodott: Nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám, bennem vagy, és én benned, úgy legyenek ők is bennünk. Milyen jóságos az Isten, mennyire szíven viselte üdvösségünket! Nem elégedett meg azzal, hogy vérével megváltott minket, ezenfelül még imádkozott is értünk. De figyeljétek csak meg, mi volt ennek a nagy imádkozónak szíve vágya: az, hogy amiként egy az Atya és a Fiú, úgy mi is megmaradjunk ebben az egységben. VÉGE.